

kolumni

WOAH !!!

Antero Marjakangas ansaitsee leipänsä osa-aikaisena lastenvalvojana Kotkassa. Vastalääkkeenä työlle hän nauttii päivittäin kulttuurista: arvostelee, kirjoittelee, lausuu, lukee, näyttelee ja ohjaa.

Lännenelokuvissa ja **Zane Greyn** romaaneissa sanoivat intiaanit ennen vanhaan ”woah”. Se tarkoitti myöntymistä johonkin, asian hyväksymistä. Minäkin hyväksyn opiskelijatoverini ja ystäväni **Arja Tuomen** retorisen kysymyksen ammattimme ”liikaisuudesta” hänen kolumnissaan Sosiaaliturvasa 11/06. Asiat ovat sellaisia miltä ne näyttävät ilta-päivälehtien otsikoissa ja Loka-Laitisen viikonlopun päästöissä. Miksikähän Sosiaalityöntekijöiden liitto muutti nimensä Talentiaksi?

Ehkä suurin syy sosiaalityöntekijöiden halveksuntaan myös tiedepiireissä on työntekijöiden samaistaminen asiakaskuntaan, siis hankaliin ja syrjäytyneisiin, avuntarpeessa oleviin ihmisiin. Sosiaalityöntekijöiden pyritään yleensä sijoittamaan johonkin sivummalle, ettei parempi-osaisten tarvitsisi vaivautua asiakkaiden näkemisestä saati kohtaamisesta. Myös opasteet sosiaalityön toimipisteisiin ovat usein minimaalisia.

Toisena vaikuttimena sosiaalityön kielteiseen leimaan ovat suuren yleisön omakohtaiset kokemukset. Heitä tai heidän läheisiään ei ole otettu ystävällisesti vastaan. Heitä on pompoteltu virkavaltaisesti. Heihin on suhtauduttu epäluuloisesti tai etäisesti.

Luin kevättalvella Kotimaa-lehdestä, kuinka yksinhuoltajaäiti oli loukannut pahasti selkäänsä ja käynyt pyytämässä sosiaalityöntekijästä kotipalveluapua kahdelle kouluikäiselle lapselleen. Apua ei annettu vaan lapset uhattiin ottaa huostaan, jos äiti ei selviä kotitöistä. Onneksi paikallisen seurakunnan diakoniatyöntekijä kuuli asiasta ja tuli yhdennellätoista hetkellä auttamaan perhettä.

Tällaista tapahtuu ja siksi olen johdonmukaisesti jättänyt kesäkursseilla tai vastaavilla kertomatta ammattiani, koska osa uusista kavereista alkaa heti vapaa-aikoina ahdistella valittamalla keuhkoista kokemuksistaan tai kyselemällä neuvoja sukulaisilleen tai syyllistämällä milloin mistäkin sosiaalityöhön liittyvästä asiasta.

Nuorena sosiaalityöntekijänä ihmettelin itsekin, miksi viaton lapsi otetaan huostaan, jos perheen isä tai äiti ryppää – miksei huonoa huoltajaa sijoiteta pakkohoitoon ja anneta lapsen elää rauhassa kotona hyvän vanhemman kanssa. Ehdottelinpa sosiaalijohtajalle sellaistaakin, että jokaiselle yksinhuoltajalle annettaisiin ilmaiseksi kodinhoitaja yhdeksi arkipäiväksi kuukausittain, jotta yksinhuoltaja(äiti) pääsisi lepäämään tai omille asioilleen. Eihän mihinkään tällaiseen ole sosiaalityöntekijöillä valtaa eikä varaa, eihän?

Omasta ja kaikkien sosiaalityöntekijöiden puolesta haluan kuitenkin huutaa WOAH! vanhanaikaiselle välittämiselle, asioiden oivaltamiselle, ihmisten arvostamiselle ja elämän hauskuudelle.